

Пролог

1

Містер Смайлі був товстим брудним котом з рваною шерстю мишачого кольору, з цятками темнішого щурячого відтінку. Його відмітною ознакою та причиною його (цілком невідповідного) імені був старовинний нерівний шрам, що проходив від лівого ока до правої щелепи. Його позірنا лінь насправді була високорозвиненим даром інтуїції: містер Смайлі знав, що станеться, ще до того, як це станеться, і обов'язково опинявся осторонь - чи в потрібному місці.

Цей талант був, на думку містера Смайлі, запорукою його успіху. Звісно, були й інші важливі риси. Жорстокість, уміння піти, здатність вести подвійну гру, тонке розуміння ворога, ще тонше розуміння друзів. Шрам теж додавав йому мужності, мовляв, бачили б ви того, іншого kota. Потім було довге, низьке, гуркітливое муркотіння.

Звісно, містер Смайлі розумів завдяки різним дурним розмовам, які він підслухав за своє довге життя, що серед людей побутує думка, нібито кішки не вміють говорити. Чиста нісенітниця! Але містер Смайлі був взагалі невисокої думки про людей. Серед кішок існувала приказка: "Чим більше мозок, тим менш цікаво його їсти". У всій Одесі містер Смайлі знав лише одного чоловіка, поета, який дійсно розумів, що кішки вміють говорити.

Зойкнувши, містер Смайлі вигнув хвіст. Притиснув своє тіло до пошарпаного цегляного фасаду. Прислухався. Відчув. Став частиною.

Люди – зокрема, мафія – думали, що знають все. Але хто міг знати більше у цьому місті, ніж кішки? Симпатичні руді, які підплещувалися в обмін на рибу; вальсяжні білі, що сплять цілими днями на тротуарах; темні, пошарпані нічні шпигуни з очима, заліпленими брудом і комахами, які збиралися групами по шість-сім тут, на вулиці Гоголя, чекаючи вказівок. Коти були всюди, на кожному розі, під кожним столиком кафе, біля кожної тераси. Ніхто не знав більше за котів, і ніхто з котів не знав більше, ніж містер Смайлі. З однієї простої причини: він був їхнім босом.

Звичайно, йому слід було б доручити це завдання комусь із підлеглих, кому він міг би довіряти - наприклад, м'язистому кошеняті Таббі або розумному, злісному Бутсу. Але хоча всі кішки вміли говорити, не всі кішки могли порозумітися із звичайною людиною. А то була не звичайна людина! Ні, то була Сіма.

О, її ім'я! Сер-а-фі-ма. Вогняний янгол. Сіма для друзів. Сімочка для нього. Як довго він кохав її? Як такий старий вуличний кіт, як він, взагалі міг думати про кохання? Але з того дня, коли містер Смайлі вперше побачив її довгі ноги, її мармеладні локони, її безневинну, хоча й не зовсім безневинну посмішку, Сіма стала для нього єдиною. Якби

він був чоловіком! Або вона була б кішкою! Вона жила б як королева серед котячих із цим золотистим хутром, із цими стрункими кінцівками. Він би подбав про це - якби вона була його коханкою.

Він часто думав про те, що він зробив би з нею, але це було марно. Містер Смайлі навіть не знав, як вона ставиться до нього. Іноді, щоправда, Сіма брала його за підборіддя і давала йому анчоус, коли бачила його біля ресторану. Але так чинили багато жінок. І, звичайно, вона ніяк не могла зрозуміти, наскільки він важливий. Скільки кішечок прийшли б у захват, прояви він хоч десяту – тисячну – частку такого інтересу до них! Як би вони кинулися, буквально до його ніг, розкинувши задні лапи. Але ні. Він не був дурнем. Містер Смайлі розумів, що коли Сіма дивилася на нього, в її погляді не було і натяку на бажання - ні, для неї він був просто ще одним брудним, хоча й дещо милим волоцюгою. Навіть не достатньо хорошим, щоб бути домашнім улюбленцем.

Містер Смайлі поховав свій гнів. Сіма ні в чому не винна. Ні в чому. І він знав, що мало статися тут, у ресторані її матері - "У Анжеліни". Чудовий кухар ця Анжеліна! Вона готувала незрівнянний форшмак - ідеальне поєднання філе оселедця та яблук, цукру, оцту та яєць, розтертих до пастоподібної консистенції, що ідеально розмазується ножем або язиком кішки, – і на залишки вона теж не скупилася. Щедра жінка з елегантними пропорціями старості - така ж широка, як і висока - о, Анжеліна стала б чудовою свекрухою для такого розбійника, як містер Смайлі, який тим більше потребував сімейного затишку, враховуючи кров, яку йому доводилося проливати... Він сердито вильнув хвостом. Знову нездійсненні мрії! Це не мало значення. Що мало значення – що дійсно мало значення – так це Сіма.

Сіма була в небезпеці, і містер Смайлі збирався її врятувати.